

**Sygn. akt VIII Ga 137/16**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 28 lipca 2016 r.**

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

Protokolant Katarzyna Burewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2016 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa: **M. P.**

przeciwko: **P. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 11 stycznia 2016 r. , sygn. akt. VIII GC 830/15 upr

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 zł. (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

**Sygn. akt VIII Ga 137/16**

## UZASADNIENIE

Powód - M. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. K. kwoty 9.221,93 zł wraz z odsetkami za zwłokę określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa od dnia 6 lutego 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego na jego rzecz. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwany dokonał u niego zakupu 15 ławek młodzieżowych za cenę 490 zł netto za sztukę oraz zakupu 20 desek za cenę 25 zł netto za sztukę. Powód podniósł, iż z tego tytułu wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) z dnia 17 listopada 2014 r. na kwotę 8.606,93 zł oraz fakturę VAT nr (...) z dnia 1 grudnia 2014 r. na kwotę 615,93 zł. Powód wskazał, iż wezwał pozwanego do zapłaty do dnia 5 lutego 2015 r., lecz pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uiścił należnej powodowi kwoty. Powód podkreślił, iż odsetek żąda w oparciu o art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt VIII GNc 783/15 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem wyrażonym w pozwie.

Od powyższego nakazu pozwany wniósł sprzeciw, żądając oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, iż w dniu 16.10.2014 r. zawarł z powodem umowę sprzedaży 15 sztuk ławek młodzieżowych, która obejmowała również, zgodnie z zamówieniem pozwanego ich montaż poprzez wkopanie i zabetonowanie ławek. Pozwany podał, iż powód

nie dokonał montażu przedmiotowych ławek, a jego świadczenie ograniczyło się do dostawy niekompletnych części konstrukcyjnych. Ponadto pozwany wskazał, iż powód zobowiązany był do dostarczenia przedmiotu umowy do dnia 7 listopada 2014 r., zaś dostarczył go dopiero w dniu 14 listopada 2014 r. Pozwany podniósł, iż poniósł z tego tytułu szkodę. Pozwany zaprzeczył, iż zawarł z powodem umowę sprzedaży 20 sztuk szczebli drewnianych. Pozwany podał, iż w trakcie skręcania zamówionych ławek okazało się, iż brakuje 20 szt. szczebli drewnianych, wobec powyższego pozwany zlecił powodowi dostawę przedmiotowych szczebli w ramach umowy sprzedaży ławek młodzieżowych z dnia 16.10.2014 r. Pozwany zaprzeczył, iż powód dostarczył mu wskazane w pozwie faktury VAT.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał w całości żądania pozwu. Powód zaprzeczył, iż elementem pisemnej umowy zawartej przez strony był również montaż sprzedanych ławek. Powód wskazał, iż w zakresie swojej działalności gospodarczej nie wykonuje usług montażu sprzedawanych towarów. Powód podkreślił, iż w zamówieniu wyrażenie „montaż przez wkopanie lub zabetonowanie” widnieje jako parametr zamówionych ławek, a nie odrębna umowa montażu. Powód podniósł, iż strony nie ustaliły wynagrodzenia za montaż. Powód wskazał, iż na dokumencie z dnia 14 listopada 2014 r. pozwany potwierdził odbiór produktów i dostarczonych zgodnie z zamówieniem. Powód podał, iż pozwany w żaden sposób nie zawiadomił powoda o braku wykonania montażu. Ponadto powód w zakresie zarzutu, iż dostarczone ławki były niekompletne, wskazał, iż umowa sprzedaży jasno określała, iż szczeble z tworzywa sztucznego dostarczy kupujący, stąd powód nie był zobowiązany do dostarczenia szczebli. Powód wskazał, iż pozwany nie wniósł uwag co do kompletności i jakości dostarczonego towaru. Powód podał, iż pozwany nie wykazał, iż faktycznie poniósł szkodę w związku z opóźnieniem w dostawie. Powód podkreślił, iż opóźnienie w dostawie wynikało z próśb pozwanego, gdyż w terminie dostawy pozwany nie miał możliwości odbioru przedmiotowych ławek. Powód wskazał, iż strony zawarły również umowę sprzedaży 20 desek o określonych parametrach.

Wyrokiem z dnia 11 stycznia 2016 r., sygn.. akt VIII GC 830/15 upr Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.221,93 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa od dnia 6 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, a ponadto kwotę 1.517 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie. Pozwany w dniu 15 października 2014 r. zamówił od powoda 15 ławek młodzieżowych o nr identyfikacyjnym (...) za cenę netto 490,00 zł/szt. W treści zamówienia pozwany opisał parametry zamawianych ławek, wskazując m. in, że ich montaż ma się odbywać przez wkopanie lub zabetonowanie. Strony w dniu 16 października 2014 r. zawarły umowę sprzedaży 15 ławek młodzieżowych (...) Powód zobowiązał się dostarczyć zamówiony towar pozwanemu w terminie do dnia 7 listopada 2014 r. (§ 1 umowy). Pozwany zobowiązał się do zapłaty ceny w wysokości 7.350 zł netto w terminie 30 dni od dnia dostawy przedmiotu umowy. (§ 2 umowy). Pozwany miał zapewnić na swój koszt właściwe warunki rozładunku i sam rozładunek dostarczonych przez powoda produktów oraz miał ponosić wszelkie koszty wynikłe z niewłaściwego rozładunku lub konieczności zaniechania go (§ 3 umowy). Z chwilą dostarczenia przedmiotu umowy na ustalone miejsce, na pozwanego przechodziło niebezpieczeństwo przypadkowej utraty czy uszkodzenia towaru (§ 4 umowy). Pozwany odebrał dostarczone ławki w dniu 14 listopada 2014. Pozwany nie zgłosił zastrzeżeń do dostarczonego towaru. W szczególności nie domagał się ich zamontowania. W dniu 17 listopada 2014 r. powód obciążył pozwanego fakturą VAT z tytułu sprzedaży 15 ławek młodzieżowych, na łączną kwotę 8.606,93 zł z terminem płatności wyznaczonym na dzień 17 grudnia 2014 r. Faktura została wysłana pozwanemu listem poleconym. Pozwany nie kwestionował przedmiotowej faktury. Mailem z dnia 24 listopada 2014 r. pozwany zamówił od powoda 14 desek z przesunięciem oraz 6 desek bez przesuniętych otworów. Zamówienie pozwanego dotyczące dostarczenia 20 desek miało uzupełnić wcześniejsze zamówienie z dnia 8 sierpnia 2014r. które opiewało na ponad 100 ławek. W okresie pomiędzy dostarczeniem ławek a dniem złożenia zamówienia w nieustalonych okolicznościach zaginęło 20 szczebli. Pozwany odebrał 20 dostarczonych desek w dniu 28 listopada 2014. Pozwany nie zgłosił zastrzeżeń do dostarczonego towaru. W dniu 1 grudnia 2014 r. powód obciążył pozwanego fakturą VAT na łączną kwotę 615,00 zł brutto z terminem płatności wyznaczonym na dzień 15 grudnia 2014 r. Faktura została wysłana pozwanemu listem poleconym. Pozwany nie kwestionował przedmiotowej faktury. Pracownik pozwanego każdorazowo przy dokonywaniu odbioru zamówionego towaru sprawdzał dostarczone rzeczy pod względem ilościowym i jakościowym. Powód pismem z dnia 29 stycznia 2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty należności za dostarczone towary w łącznej kwocie 9.221,93 zł, w terminie do dnia 5 lutego 2015 r. Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie

dokumentów prywatnych, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu oraz na podstawie zeznań świadków Ł. S., M. B. oraz na podstawie zeznań powoda M. P.. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom wymienionych świadków oraz zeznaniom powoda M. P., uznając je za szczerze, logiczne, rzeczowym oraz korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby kwestionować wiarygodność tych zeznań. Sąd Rejonowy oddalił wniosek o przesłuchanie świadka M. A., gdyż pomimo wielokrotnego kierowania wezwań do tego świadka, nigdy nie doręczono jej korespondencji sądowej. Sąd doszedł do przekonania, że w tej sytuacji zastosowanie znajduje art. 242 k.p.c., gdyż przeprowadzenie dowodu napotkało na przeszkodę o nieustalonym czasie trwania.

W ocenie Sądu Rejonowego, podniesione przez pozwanego zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie. Po pierwsze, materiał dowodowy zebrany w tej sprawie nie potwierdził podnoszonej przez pozwanego okoliczności, że powód był zobowiązany do dokonania montażu ławek. Zaprzeczył temu zarówno powód jak i świadek Ł. S.. Ich zeznania były szczególnie przekonujące, zwłaszcza, że podali oni, że firma powoda nigdy nie zajmowała się montażem sprzedawanych elementów. Nadto z treści umowy zawartej przez strony w dniu 16.10.2014r. wynikało wprost, że jest to umowa sprzedaży. W § 1 umowy wskazano, że obowiązek zapłaty ceny uzależniony jest jedynie od dostawy towaru a nie od dokonania montażu. W § 4 ustalono zaś, że z chwilą dostarczenia przedmiotu umowy na pozwanego przechodzi niebezpieczeństwo przypadkowej utraty czy uszkodzenia przedmiotu umowy. W treści umowy nie zawarto żadnego zapisu, z którego wynikałoby, że powód zgodził się dokonać montażu ławek. Oczywistym jest przy tym, zdaniem Sądu Rejonowego, że strony ustaliły, że umowa dotyczy jedynie sprzedaży towaru, skoro pozwany po dostarczeniu ławek nie domagał się od powoda ich zamontowania ani nie kwestionował wystawionej przez powoda faktury. W tej sytuacji brak jest podstaw do przyjęcia, że powód zobowiązał się do montażu ławek. Do takich ustaleń nie upoważnia w szczególności treść zamówienia złożonego przez pozwanego, w którym podano, że montaż ławek ma się odbywać przez wkopanie i zabetonowanie. Ten fragment zamówienia opisuje bowiem jedynie parametry zamawianych ławek i nie stanowi podstawy do żądania wykonania przez powoda montażu dostarczonych ławek. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy był, w ocenie Sądu Rejonowego, również zarzut pozwanego, iż powód dostarczył mu ławki z 7 – dniowym opóźnieniem. Pozwany nie wykazał bowiem, aby poniósł z tego tytułu jakąkolwiek szkodę a nadto nie dokonał jej potrącenia z wierzytelnością pozwanego. Sąd Rejonowy uznał również za bezzasadny zarzut pozwanego, w ramach którego pozwany podał, że nie kupował 20 szczebli do ławek, lecz miały mu one zostać dostarczone w związku z faktem, że powód wcześniej nie dostarczył kompletnych ławek. Z treści zeznań powoda i świadka Ł. S. wynikało, że przy realizacji dostawy wszystkie elementy ławek były przeliczane i odpowiednio pakowane. Nadto świadek M. B. (k. 93v-94) podał, że sam sprawdzał przy odbiorze, czy dostarczone ławki były kompletne. Jeżeli zaś odbioru dokonywała inna osoba, to zapewniała go, że ilość dostarczonych elementów się zgadzała. Z zeznań tych wynika, że jest mało prawdopodobne, aby powód nie dostarczył wszystkich elementów, składających się na poszczególne ławki. Pozwany nie zgłaszał też powodowi, iż brakuje jakichś części. Przyjął zatem, w ocenie Sądu I instancji, należało, że towar został przez powoda dostarczony we właściwej ilości. Pozwany już w momencie odebrania ławek mógł się zorientować, że nie przekazano mu wszystkich szczebli. Nie udowodnił jednak, aby zgłosił powodowi niezwłocznie reklamację. Wobec tego w myśl art. 563 § 1 k.c. utracił on, w ocenie Sądu Rejonowego, uprawnienia z tytułu rękojmi. Ponadto, w treści złożonego zamówienia wyraził wolę dokonania zapłaty za dostarczone szczeble i wskazał ich cenę. Powód przyjął ofertę pozwanego a następnie dostarczył deski, które pozwany przyjął, doszło zatem do zawarcia między stronami umowy sprzedaży. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy był również, zdaniem Sądu Rejonowego, zarzut pozwanego, w którym podał on, że nie otrzymał od powoda faktur, będących przedmiotem postępowania. Z zeznań powoda i świadka Ł. S. wynikało, że faktury zostały mu wysłane pocztą. Nadto powód domagał się odsetek nie od dat wskazanych w treści faktur, lecz od dnia następnego po upływie terminu oznaczonego w wezwaniu do zapłaty z dnia 29 maja 2015r. Kierując się przedstawioną wyżej argumentacją Sąd Rejonowy uznał, że żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 7 ust. 1 Ustawy z dnia 08.03.2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. O kosztach postępowania Sąd Rejonowy postanowił na podstawie art. 98 § 1 i 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

Pozwany w apelacji zaskarżył w/w wyrok w całości, zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 65 § 2 k.c. przez dokonanie nieprawidłowej wykładni łączącej strony umowy, objawiające się w błędnym uznaniu, iż umowa z dnia 16 października 2014 roku nie obejmowała montażu ławek, w sytuacji gdy nałożony na powoda obowiązek montażu w sposób jednoznaczny wynika z zamówienia z dnia 15 października 2014 roku, stanowiącego integralną część przedmiotowej umowy,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik spraw}', a mianowicie art. 233 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, skutkujący błędnym ustaleniem, iż strony zawarły odrębną umowę sprzedaży, obejmującą 20 sztuk szczebli drewnianych za cenę 615,00 złotych, w sytuacji gdy przedmiotowe szczeble stanowiły część składową ławek,

- mogące mieć wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolne ocenienie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, przejawiające się w nieuwzględnieniu tego, że zwłoka powoda w spełnieniu świadczenia, za które dochodzi zapłaty w niniejszym postępowaniu, w sposób jednoznaczny wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

- naruszenie prawa, procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy tj. art. 227 k.p.c. oraz 217 § 1 k.p.c. przez oddalenie wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. A., w sytuacji gdy przeprowadzenie tego dowodu było niezbędne dla wykazania istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności, w szczególności dla ustalenia treści stosunku zobowiązaniowego łączącego strony postępowania oraz okoliczności nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda.

W tych okolicznościach skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości, a ponadto zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a ponadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną ocenę prawną zgłoszonego roszczenia, czyniąc je integralną częścią swojego stanowiska i uznając za zbędne ich ponowne szczegółowe przytaczanie. W sytuacji bowiem gdy Sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji nie musi powtarzać dokonanych ustaleń. Tak jest w niniejszej sprawie.

Skarżący sformułował w apelacji zarówno zarzuty naruszenia norm prawa materialnego, jak i norm prawa procesowego. W pierwszym rzędzie należało odnieść się jednak do zarzutów naruszenia prawa procesowego, bowiem dopiero brak uchybień w tym zakresie stwarza możliwość dokonania oceny prawidłowości zastosowania norm prawa materialnego.

W przedmiotowej sprawie skarżący zarzucił naruszenie przez Sąd pierwszej instancji przepisów postępowania obejmujących ocenę materiału dowodowego. W związku z powyższym należy, w ocenie Sądu Okręgowego, stwierdzić, że Sąd Rejonowy przeprowadził dowody i dokonał ich oceny w płaszczyźnie wiarygodności oraz mocy dowodowej nie wykraczając poza granice swobodnej oceny dowodów, określonej w przepisie art. 233 § 1 kpc.

Wskazany powyżej przepis uprawnia i zarazem obliguje Sąd do swobodnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie. Oznacza to, że Sąd jest uprawniony do samodzielnej oceny wiarygodności i mocy dowodowej materiału

dowodowego według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Należy jednak podkreślić, że władza Sądu w tym zakresie jest limitowana wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 roku, II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 roku, III CKN 1049/99, LEX nr 51627).

Zatem apelujący może zarzucić Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 233 § 1 kpc jedynie w przypadku sprzeczności poczynionych przez ten Sąd ustaleń z przepisami prawa, prawami logiki formalnej i zasadami doświadczenia życiowego. Nie może więc stanowić podstawy zmiany zaskarżonego orzeczenia jedynie polemika z ustaleniami dokonanyymi przez Sąd, chociażby nawet bardziej prawdopodobna według twierdzeń skarżącego.

Pozwany wskazał, że Sąd Rejonowy przekraczając granice swobodnej oceny dowodów nie uwzględnił faktu, że zwłoka powoda w spełnieniu świadczenia, za które dochodzi zapłaty, w sposób jednoznaczny wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ponadto, skarżący podniósł, że Sąd Rejonowy dokonując newszechstronnej oceny dowodów błędnie ustalił, że strony zawarły odrębną umowę sprzedaży obejmującą 20 sztuk szczebli drewnianych za cenę 615 zł w sytuacji, gdy przedmiotowe szczeble stanowiły część składową ławek.

W ocenie Sądu Okręgowego, oba zarzuty nie mają podstaw. Sąd Rejonowy prawidłowo podkreślił, że pozwany nie wykazał w żaden sposób, że powód dostarczył ławki w stanie niekompletnym. Tymczasem z treści zeznań powoda, jak i świadka Ł. S. wynika, że przy realizacji dostawy wszystkie ławki były przeliczane i odpowiednio pakowane. Nadto, świadek M. B. zeznał, że sam sprawdzał przy odbiorze, czy dostarczone ławki były kompletne. Pozwany zaś bezpośrednio po dostawie nie zgłaszał powodowi faktu niekompletności części. Wreszcie, z treści wydruku korespondencji z dnia 24 listopada 2014 r. wyraźnie określono cenę desek, określając w ten sposób essentialia negotii umowy sprzedaży. Powyższe okoliczności świadczą, w ocenie Sądu Okręgowego, o tym, że towar został dostarczony przez powoda we właściwej ilości. Pozwany zaś utracił niewątpliwie uprawnienia z tytułu rękojmi (art. 563 § 1 i 2 kc). Pozwany, który przecież już w momencie dostawy powinien zorientować się, że nie przekazano mu wszystkich szczebli, nie udowodnił, aby dochował tzw. aktów staranności i zgłosił powodowi reklamację niezwłocznie.

Ponadto, prawidłowo uznał Sąd Rejonowy, że zarzucana przez pozwanego zwłoka w dostarczeniu przez powoda ławek, pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany deklarował wprawdzie, że poniósł w związku z powyższym opóźnieniem szkodę, z faktu poniesienia szkody nie przeciwstawił jednak wobec roszczenia powoda zarzutu potrącenia swojej wierzytelności odszkodowawczej. Stąd fakt ten nie mógł być przedmiotem ocen w niniejszym procesie.

W kontekście powyższego za niezasadny, w ocenie Sądu Okręgowego, należy też uznać zarzut nieprzeprowadzenia przez Sąd Rejonowy dowodu z zeznań świadka M. A. (zarzut naruszenia art. 227 kpc oraz art. 217 § 1 kpc). Po pierwsze, pozwany na rozprawie nie zgłosił zastrzeżenia w trybie art. 162 kpc odnośnie oddalenia przez sąd wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka, w związku z czym utracił prawo do powoływania się na przedmiotowy zarzut. Ponadto, zeznania wskazanego świadka na okoliczności nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda i poniesionej szkody przez pozwanego miałyby znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy jedynie wtedy, gdyby pozwany z tego tytułu wywodził jakiegokolwiek skutki prawne (np. zarzut potrącenia). Tymczasem pozwany skutków takich nie wywodził.

Wreszcie, nie doszło w sprawie niniejszej, w ocenie Sądu Okręgowego, do uchybienia przepisowi art. 65 § 2 k.c. Skarżący uchybienia tego upatruje w nieprawidłowej, jego zdaniem, wykładni łączącej strony umowy, objawiającej się w błędnym uznaniu, iż umowa z dnia 16 października 2014 roku nie obejmowała montażu ławek.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy słusznie przyjął, iż zawarta przez strony umowa nie obejmowała montażu ławek jako obowiązku powoda wynikającego z tej umowy.

Sąd Rejonowy dokonał przy tym w sposób prawidłowy, zgodny z dyspozycją art. 65 k.c wykładni oświadczeń woli stron, analizując przy tym zarówno treść umowy, jak również okoliczności związane z rokowaniami, negocjacjami towarzyszącymi jej zawarciu.

W myśl bowiem treści art. 65 k.c oświadczenie woli należy tak tłumaczyć tak, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach zaś, zgodnie z kombinowaną metodą wykładni, należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (art. 65 § 2 k.c). Cel taki winno się rozumieć jako intencję stron co do skutków prawnych, jakie miałyby nastąpić w związku z zawarciem umowy. Cel taki wpływa zatem na kształt praw i obowiązków stron, przy czym cel nie musi być wyartykułowany w treści umowy, lecz może być ustalony na podstawie okoliczności towarzyszących dokonaniu czynności prawnej (zob. Sąd Najwyższy wyrok z dn. 17.06.2009 r., IV CSK 90/09).

Zgodnie zaś z ogólną regułą interpretacyjną, wykładni poszczególnych wyrazów zawartych w dokumencie dokonuje się z uwzględnieniem kontekstu, w jakim on występuje. Następnie zbadać należy związki przyczynowe występujące między różnymi postanowieniami zawartymi w tekście – tak aby miały spójny i rozsądny sens. Trzeba zatem brać pod uwagę całość tekstu, a nie tylko wyrwany fragment. Uwzględnieniu podlegają również okoliczności, w jakich oświadczenie woli zostało złożone, jeżeli dokument obejmuje takie informacje, a także cel oświadczenia woli wskazany w tekście lub zrekonstruowany na podstawie zawartych w nim postanowień, zasady współzycia społecznego i ustalone zwyczaje (zob. Zbigniew Radwański – „Wykładnia oświadczeń woli składanych indywidualnym adresatom”, Wrocław 1992 r., str. 139-144; uzasadnienie uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dn. 29.06.1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995/12/168; wyrok SN z dn. 29.01.2002 r. V CKN 679/00, Lex nr 54342; wyrok SN z dn. 9.08.1974 r. II CR 435/74, OSNC 1975/6/100; wyrok SN z dn. 10.03.2004 r., IV CK 125/03, Lex nr 137677).

W ocenie Sądu Okręgowego, ocena zachowań obu stron zarówno w trakcie realizacji porozumienia, jak i po jego wykonywaniu, ma istotne znaczenie dla prawidłowej wykładni ich oświadczeń woli.

Pozwany podniósł w apelacji, że nałożony na powoda obowiązek montażu ławek wynikał z zamówienia z dn. 15.10.2014 r., które było integralną częścią umowy. Ze stanowiskiem takim nie sposób się jednakże zgodzić. Sąd Rejonowy słusznie wskazał, że ostatecznie w treści umowy nie zawarto żadnego zapisu, który taki obowiązek na powoda by nakładał, a fakt, że zamówienie stanowiło załącznik do umowy nie wpływa na prawidłową ocenę Sądu Rejonowego, że fragment w zamówieniu dotyczący montażu ławek opisuje jedynie parametry zamawianych ławek. I jedynie w takim znaczeniu, w kontekście treści umowy i zeznań świadków i powoda należy, w ocenie Sądu Okręgowego, odczytywać ten zapis.

Mając zatem na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację pozwanego, o czym postanowił jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. i na podstawie § 2 pkt 4 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U.2015.1804).